

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 100.005 van 22 oktober 2001
in de zaak A. 95.041/XIV-3592.**

In zake :

1. XXX,
 2. XXX,
- die woonplaats kiezen bij
advocaat P. VAN HOECKE,
kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
Amerikalei 25-27

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van XXX nationaliteit, op 30 augustus 2000 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 10 april 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen betekend op 14 augustus 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 28 september 2000 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 20 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 september 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die, loco advocaat P. VAN HOECKE verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord adjunct-auditeur M. STERCK, daartoe gemachtigd bij beslissing van de auditeur-generaal van 18 januari 2001, in haar eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partijen België binnenkomen op 27 december 1999 en zich vluchteling verklaren op dezelfde dag; dat op 10 april 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 11 augustus 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissingen zijn;

2. Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in beide beslissingen besluit tot het bedrieglijk en kennelijk ongegrond karakter van de asielaanvragen van beide verzoekende partijen; dat het kennelijk ongegrond karakter in de bestreden beslissing in hoofde van de eerste verzoekende partij als volgt wordt gemotiveerd:

“Bovendien, zelfs al zouden betrokkene verklaringen geloofwaardig zijn, quod non, blijkt uit de verklaringen van betrokkene dat de plaatselijke autoriteiten hem wel degelijk bescherming wilden bieden. In één geval werden de daders zelfs gerechtelijk vervolgd en gestraft. Ook bij andere incidenten heeft de politie blijkbaar getracht de daders te vinden. Betrokkene kan bijgevolg niet aantonen dat hij omwille van één van de redenen zoals voorzien in de Conventie van Genève niet op bescherming kan of zou kunnen rekenen van de plaatselijke autoriteiten.

Gelet op het voorgaande kan in hoofde van betrokkene geen vermoeden van gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld. De door betrokkene in het kader van zijn asielprocedure neergelegde documenten (S.paspoort, convocaties Militair Commissariaat, kopie legerboekje, bewijs deelname aan militaire operaties, rijbewijs, geboorteakte, huwelijksakte, geboorteakte zoon, medisch attest, attest brandweer, krantenartikels) wijzen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet.”;

dat het kennelijk ongegrond karakter in de bestreden beslissing in hoofde van de tweede verzoekende partij als volgt wordt gemotiveerd:

“Tenslotte, zelfs al zouden betrokkenes verklaringen geloofwaardig zijn, quod non, blijkt uit de verklaringen van betrokkenes man dat de plaatselijke autoriteiten betrokkene wel degelijk bescherming wilden bieden. In één geval werden de daders zelfs gerechtelijk vervolgd en gestraft volgens betrokkenes man. Ook bij andere incidenten heeft de politie blijkbaar getracht de daders te vinden. Betrokkene kan bijgevolg niet aantonen dat zij omwille van één van de redenen zoals voorzien in de Conventie van Genève niet op bescherming kan of zou kunnen rekenen van de plaatselijke autoriteiten.

Gelet op het voorgaande kan in hoofde van betrokkene geen vermoeden van gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld. De door betrokkene in het kader van zijn asielprocedure neergelegde documenten (identiteitskaart, convocaties van Militair Commissariaat, bewijs deelname aan militaire operaties van, geboorteakte, huwelijksakte, geboorteakte zoon, medisch attest van, attest brandweer, krantenartikels, diploma) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet.”;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partijen met betrekking tot de vaststelling van de commissaris-generaal van het kennelijk ongegrond karakter van hun asielaanvraag het volgende aanvoeren:

“Schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen.

Schending van art. 62, 1ste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : ‘De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed ...’.

(...)

Ten slotte worden de bestreden beslissingen gemotiveerd door de overweging dat eerste verzoeker de bescherming had kunnen inroepen, en wel degelijk heeft ingeroepen en gekregen, van de plaatselijke autoriteiten.

Verzoekers brengen hiertegen in dat zij inderdaad de feiten aan de politie hebben meegedeeld, en dat de politie wel een onderzoek heeft gedaan, evenwel zonder enige doortastendheid, en met duidelijke onwil om enig resultaat voor verzoekers te bekomen, net zoals de rechtbank met een straf met uitstel in volledige disproportie met de gepleegde feiten eigenlijk geen reële rechtsbescherming aan verzoekers heeft willen bieden.”;

3.2. Overwegende dat, ofschoon de verzoekende partijen hun middel steunen op artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat zij de motieven kennen doch betwisten dat de opgegeven motieven de beslissing kunnen dragen, dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren; dat nagaan of de motieven pertinent zijn, immers de materiële motiveringsplicht betreft;

Overwegende dat de verzoekende partijen de vaststelling van de commissaris-generaal dat uit de verklaringen van de eerste verzoekende partij blijkt dat “de plaatselijke autoriteiten (de verzoekende partijen) wel degelijk bescherming wilden bieden” en dat “in één geval (...) de daders zelfs gerechtelijk vervolgd en gestraft (werden)” volgens de verklaringen van de eerste verzoekende partij trachten te weerleggen door de loutere bewering dat de politie wel een onderzoek heeft gevoerd, maar “zonder enige

doortastendheid”, met “duidelijke onwil om enig resultaat (...) te bekomen” en dat de rechtbank door “een straf met uitstel in volledige disproportie met de gepleegde feiten eigenlijk geen reële rechtsbescherming aan verzoekers heeft willen bieden”; dat de verzoekende partijen de vaststelling van de commissaris-generaal niet met bovengenoemde blote beweringen kunnen weerleggen; dat het middel, voor zover aangevoerd tegen de vaststelling van de commissaris-generaal van het kennelijk ongegrond karakter van hun asielaanvraag, niet gegrond is;

Overwegende dat de voornoemde vaststelling van de commissaris-generaal van het kennelijk ongegrond karakter van de asielaanvragen van de verzoekende partijen, een determinerend motief is op grond waarvan de commissaris-generaal alleen al de aanvraag van de verzoekende partijen niet-ontvankelijk kon verklaren; dat het andere motief waarop de bestreden beslissingen steunt derhalve slechts ten overvloede geldt, zodat een eventuele onregelmatigheid ervan de beslissingen niet kan aantasten;

4. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
tweeëntwintig oktober tweeduizend en één, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.